

Sygnatura akt VI W 3327/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech Sawicki

Protokolant: Aleksandra Działak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 marca 2017 roku,

sprawy przeciwko **J. G.**

synowi Z. i B.,

urodzonego (...) we W.,

obwinionego o to, że

w dniu 23 września 2016 roku, około godziny 08:10, we W., na ulicy (...) a ulica (...), kierując pojazdem marki M. o nr rej (...), korzystał z telefonu komórkowego wymagającego trzymania słuchawki w ręku przez kierującego pojazdem,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw

I. uznaje obwinionego J. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych;

II. obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 (stu) złotych oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Sygn. akt VI W 3327/16

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 23 września 2016 roku w godzinach 06:00 - 14:00 funkcjonariusze Oddziału Prewencji Policji we W. P. D., J. B. i M. G. pełnili służbę patrolową w dyspozycji oficera dyżurnego Komisarjatu Policji W. – przy czym funkcjonariusz M. G. kierował oznakowanym radiowozem policyjnym, w którym (jako pasażerowie) znajdowali się funkcjonariusze P.D. i J. B.. Ustalono, iż we wskazanym dniu około godziny 08:10 radiowóz policyjny kierowany przez świadka M. G. poruszał się ulicą (...) (od strony ulicy (...)) i dojeżdżał do skrzyżowania z ulicą (...) – jednocześnie w tym samym czasie ulicą (...) (od strony ulicy (...)) poruszał się samochód dostawczy typu BUS marki M. o nr rej. (...) kierowany przez obwinionego J. G.. Ustalono także, iż w krytycznym czasie obwiniony J. G. – kierując wskazanym pojazdem mechanicznym na drodze publicznej – przejeżdżając przez skrzyżowanie ulicy (...) z ulicą (...) korzystał z telefonu komórkowego wymagającego trzymania słuchawki w ręku, tj. trzymał telefon komórkowy koloru czarnego w prawej ręce przy prawym uchu. Ponadto ustalono, iż samochód marki M. o nr rej. (...) wyposażony jest w tzw. zestaw głośnomówiący – nie potwierdzono jednak, jakoby obwiniony korzystał z tegoż urządzenia we wskazanym miejscu i czasie.

Ustalono, iż w momencie, w którym samochód kierowany przez J. G. przejeżdżał przez skrzyżowanie ulicy (...) z ulicą (...), radiowóz policyjny kierowany przez świadka M. G. znajdował się na ulicy (...) bezpośrednio przed skrzyżowaniem z ulicą (...). Nie zdołano natomiast ustalić w sposób jednoznaczny, czy w momencie przejazdu pojazdu marki M. o nr rej. (...) przez skrzyżowanie ulicy (...) z ulicą (...) wskazany radiowóz policyjny dojeżdżał do skrzyżowania z ulicą (...), czy też zdążył już zatrzymać się przed tymże skrzyżowaniem. Jednocześnie wykluczono, aby wskazani funkcjonariusze Oddziału Prewencji Policji we W. nie mieli obiektywnej możliwości obserwowania w krytycznym czasie (na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...)) zachowania obwinionego J. G. – jako kierującego wskazanym pojazdem mechanicznym. Ustalono także, iż z przyczyn obiektywnych pojazd marki M. o nr rej. (...) został zatrzymany do kontroli drogowej dopiero przed skrzyżowaniem ulicy (...) z ulicą (...) – gdy samochód kierowany przez obwinionego zatrzymał się na czerwonych światłach.

(dowód: zeznania świadka P. D., karty 6-8 akt oraz zapis AUDIO rozprawy z dnia 31 stycznia 2017 roku; zeznania świadka J. B., zapis AUDIO rozprawy z dnia 31 stycznia 2017 roku; zeznania świadka M. G., zapis AUDIO rozprawy z dnia 31 stycznia 2017 roku; częściowo wyjaśnienia obwinionego, zapis AUDIO rozprawy z dnia 31 stycznia 2017 roku; także: policyjna notatka urzędowa, karta 4 akt; kserokopie notatników służbowych świadków P. D., J. B. i M. G. z zapisami odnośnie służby w dniu 23 września 2016 roku, karty 33-49 oraz dokumentacja fotograficzna złożona do akt sprawy przez obwinionego na ostatnim terminie rozprawy, karty 51-57 akt)

J. G. z zawodu wyuczonego jest inżynierem mechanikiem, a obecnie pracuje na stanowisku kierowniczym w Firmie (...) Spółka z o.o. we W.. Stan rodzinny – kawaler, bez osób na utrzymaniu. Obwiniony nie był uprzednio karany sądownie za przestępstwa – J. G. w listopadzie 2015 roku był karany w postępowaniu mandatowym za czyn z art. 92a Kodeksu wykroczeń.

(dowód: dane osobo - poznawcze, karta 29 akt; informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karta 28 akt oraz informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, karta 12 akt)

J. G. nie był formalnie przesłuchany w toku czynności wyjaśniających, natomiast na dalszym etapie postępowania w niniejszej sprawie obwiniony konsekwentnie i stanowczo nie przyznawał się do popełnienia w krytycznym czasie zarzucanego mu wykroczenia.

Na pierwszym terminie rozprawy w dniu 31 stycznia 2017 roku J. G. złożył obszerne wyjaśnienia – przy czym obwiniony skoncentrował się przede wszystkim na szczegółowym przedstawieniu przebiegu interwencji podjętej wobec jego osoby w krytycznym czasie przez wskazanych funkcjonariuszy Oddziału Prewencji Policji we W.. J. G. stanowczo zaprzeczył, jakoby we wskazanym miejscu i czasie korzystał z telefonu komórkowego wymagającego trzymania słuchawki w ręku – według obwinionego „prawdopodobnie im [policjantom] się zdawało, to co widzieli”. J. G. podkreślił także, iż przejeżdżając przez skrzyżowanie ulicy (...) z ulicą (...) nie widział radiowozu policyjnego, natomiast po zatrzymaniu do kontroli drogowej tłumaczył policjantom, że używa zainstalowanego w samochodzie marki M. o nr rej. (...) zestawu głośnomówiącego. Ponadto obwiniony zaznaczył, że na przedmiotowym skrzyżowaniu (z przyczyn obiektywnych) widoczność jest ograniczona, natomiast z uwagi na zielony kolor przednich bocznych szyb we wskazanym pojeździe „widzenie jest utrudnione”. Jednocześnie J. G. wprost przyznał, iż w jego ocenie „policjanci nie mają powodu mnie pomawiać” (vide: odsłuch rozprawy z dnia 31 stycznia 2017 roku).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując wnikliwej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż sprawstwo oraz wina J. G. odnośnie zarzucanego mu wykroczenia (opisanego w zarzucie wniosku o ukaranie) są oczywiste i jednoznaczne, a tym samym nie mogą one budzić żadnych uzasadnionych wątpliwości. W przekonaniu T. Sądu okoliczności niniejszej sprawy w sposób jednoznaczny świadczą o tym, iż obwiniony we wskazanym miejscu i czasie – jako kierujący pojazdem mechanicznym marki M. o nr rej. (...) – wyczerpał swoim zachowaniem ustawowe znamiona

czynu stypizowanego w art. 97 Kodeksu wykroczeń w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Podkreślić w tym miejscu należy, iż dyspozycja wskazanego przepisu powołanej ustawy Prawo o ruchu drogowym jest na tyle jednoznaczna i oczywista, że nie może ona budzić jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych. Sąd Rejonowy nie może także tracić z pola widzenia, iż prowadzenie pojazdu mechanicznego na drodze publicznej oraz jednoczesne posługiwanie się przez kierowcę tegoż pojazdu telefonem komórkowym może potencjalnie skutkować naprawdę poważnym zagrożeniem bezpieczeństwa w ruchu drogowym – takie zachowanie kierowcy pojazdu mechanicznego (choć w polskich realiach nagminne) winno być jednak uznane za nieprzemyślane i nieodpowiedzialne. Dodatkowo podkreślić w tym miejscu należy, iż przedmiotem procesu w rozpatrywanej sprawie jest wyłącznie ocena, czy J. G. jako kierowca wskazanego pojazdu mechanicznego (we wskazanym miejscu i czasie) uchybił [bądź nie] dyspozycji wskazanego przepisu powołanej ustawy Prawo o ruchu drogowym – nie jest natomiast i nie może być przedmiotem procesu w niniejszej sprawie ocena prawna przebiegu interwencji policyjnej podjętej wobec obwinionego przez funkcjonariuszy Oddziału Prewencji Policji we W..

Ustalając stan faktyczny w rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy oparł się przede wszystkim na zeznaniach funkcjonariuszy Oddziału Prewencji Policji we W. P. D., J. B. oraz M. G., a także na powołanych dowodach z dokumentów (w tym także na dokumentacji fotograficznej złożonej do akt sprawy przez obwinionego) – natomiast wyjaśnieniom J. T. Sąd dał wiarę wyłącznie odnośnie okoliczności niespornych.

Analizując osobowe źródła dowodowe Sąd Rejonowy uznał za całkowicie wiarygodne zeznania świadków P. D., J. B. i M. G., albowiem są one logiczne i spójne, zostały złożone spontanicznie oraz wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają. T. Sąd nie traci z pola widzenia, iż żaden ze wskazanych świadków (podczas składania swoich zeznań na rozprawie) nie starał się w żaden sposób podkreślić wagi i znaczenia własnych twierdzeń oraz nie przejawiał jakichkolwiek negatywnych emocji wobec obwinionego. Co ważne – żaden ze świadków nie wykazywał na S. rozpraw tendencji do konfabulacji bądź też koloryzacji swoich zeznań – świadkowie P.D. i J. B. uczciwie przyznali, że nie pamiętają już wszystkich okoliczności przedmiotowej interwencji podjętej w krytycznym czasie wobec osoby J. G.. Świadek M. G. logicznie i przekonująco wyjaśnił w swoich zeznaniach, dlaczego samochód kierowany przez obwinionego został zatrzymany do kontroli drogowej dopiero przed skrzyżowaniem z ulicą (...). Podkreślić także należy, iż P. D., J. B. oraz M. G. są osobami zupełnie obcymi dla obwinionego, a w krytycznym czasie wskazani świadkowie (jako funkcjonariusze Oddziału Prewencji Policji we W.) wykonywali wyłącznie swoje obowiązki służbowe – dlatego też nie sposób przyjąć, aby świadkowie mieli jakikolwiek powód bądź interes w celowym podawaniu okoliczności niezgodnych z prawdą. Sąd Rejonowy nie traci także z pola widzenia, iż zeznania wskazanych praktycznie w całości korespondują z zapisami policyjnej notatki urzędowej oraz zapisami w notatnikach służbowych.

T. Sąd nie zdołał co prawda ustalić w sposób jednoznaczny, czy w momencie przejazdu pojazdu marki M. o nr rej. (...) przez skrzyżowanie ulicy (...) z ulicą (...) radiowóz policyjny kierowany przez świadka M. G. dojeżdżał do skrzyżowania z ulicą (...), czy też zdążył już zatrzymać się przed tymże skrzyżowaniem – w tym jednym zakresie zeznania wskazanych funkcjonariuszy Oddziału Prewencji Policji we W. są niejednoznaczne. Jednakże podkreślić należy, że taka sytuacja nie wynika z rzekomej tendencji świadków do konfabulacji – zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego oraz notoryjnością spraw podobnych funkcjonariusze Policji składając swoje zeznania wiele miesięcy po zdarzeniu będącym przedmiotem postępowania w danej sprawie oraz podejmując w tym czasie dziesiątki analogicznych interwencji po prostu mają prawo nie pamiętać wszystkich szczegółów. Jest natomiast dla T. Sądu oczywistym, że P. D., J. B. oraz M. G. decydując się na podjęcie w krytycznym czasie interwencji wobec obwinionego jako kierującego pojazdem marki M. o nr rej. (...) musieli mieć ku temu jednoznaczne przesłanki. Ponadto z dokumentacji fotograficznej złożonej do akt sprawy przez obwinionego wcale nie wynika, aby na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) występowały jakieś konkretne ograniczenia widoczności.

Analizując wyjaśnienia J. G. Sąd Rejonowy dał wiarę jego twierdzeniom wyłącznie odnośnie okoliczności niespornych. W pozostałym zakresie w przekonaniu T. Sądu wyjaśnienia obwinionego są nielogiczne oraz stanowią wyłącznie nieudolną próbę realizacji przyjętej przez jego osobę linii obrony. Podkreślić w tym miejscu należy, iż w toku całego postępowania w niniejszej sprawie J. G. tak naprawdę nie był w stanie logicznie i przekonująco wyjaśnić, dlaczego wskazani funkcjonariusze Oddziału Prewencji Policji we W. oskarżają go o zachowanie, którego we wskazanym

miejscu i czasie miał się rzekomo nie dopuścić. Co więcej, obwiniony w swoich wyjaśnieniach wprost przyznał, iż w jego ocenie „policjanci nie mają powodu mnie pomawiać” (???) T. Sąd nie traci także z pola widzenia, iż w toku przewodu sądowego w niniejszej sprawie nie przeprowadzono praktycznie żadnego dowodu mogącego świadczyć o niewinności J. G. lub mogącego choćby wzbudzić jakiegokolwiek uzasadnione wątpliwości odnośnie sprawstwa jego osoby odnośnie przedmiotowego wykroczenia. Ponadto Sąd Rejonowy nie może mieć żadnych wątpliwości odnośnie winy umyślnej J. G. odnośnie zarzucanego mu czynu – nie sposób uznać, aby obwiniony w krytycznym czasie nie miał świadomości, iż istnieje prawny i jednoznaczny zakaz korzystania podczas jazdy z telefonu komórkowego wymagającego trzymania słuchawki w ręku przez kierującego pojazdem mechanicznym.

Uznając J. G. za winnego popełnienia przedmiotowego wykroczenia Sąd Rejonowy wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych – kara ta w przekonaniu Sądu (choć stosunkowo łagodna) jest jednak adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu będącego przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. T. Sąd nie widział żadnej możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani (tym bardziej) poprzestania na zastosowaniu wobec osoby obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. Taka decyzja Sądu była konieczna. J. G. nie wyraził w toku całego postępowania jakiegokolwiek refleksji nad swoim nieodpowiedzialnym zachowaniem w krytycznym czasie, a zarzucanego mu wykroczenia dopuścił się niewątpliwie z winy umyślnej – okazując tym samym ewidentne lekceważenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym na drogach publicznych – dlatego też w przekonaniu Sądu Rejonowego zarówno względy prewencji ogólnej, jak i zasada trafnej represji karnej przemawiają za tym, aby wymierzyć J. G. adekwatną karę grzywny. Jednakże z drugiej strony podkreślić należy, iż przedmiotowe zdarzenie drogowe miało jednak (mimo wszystko) charakter incydentalny, natomiast sam obwiniony niewątpliwie jest osobą o nieposzlakowanej opinii. T. Sąd zważył także na nagminność wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji na terenie miasta W.. Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony w krytycznym czasie się dopuścił.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia oraz przepis art. 616§2 Kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 119 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia – nie ma żadnych przesłanek do zwolnienia J. G. od obowiązku poniesienia kosztów procesu w niniejszej sprawie, a byłoby to nawet sprzeczne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości.